

РЕШЕНИЕ

№ 4943

гр. София, 23.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1935** по описа за **2021** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 208 и сл. АПК.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“, чрез юрк. М., срещу решение №20087804 от 29.12.2020 г. постановено по НАХД № 1226 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, с което е отменено Наказателно постановление № 22-006149 от 25.09.2019 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], като наложената на основание чл. 416, ал. 5 КТ на [фирма], имуществената санкция в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ.

С касационната жалба се претиндира допуснато нарушение на закона от въззивния съд поради неправилност на преценката за допуснати съществени нарушения на процедурата по издаването на процесното НП, като иска от съда да постанови отмяна на решението и потвърди НП. .

Пред съда касаторът се представлява от юрк. Х., като иска съдът да уважи касационната жалба, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът [фирма], не е представляван по делото.

Прокурорът представи заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XI – ти касационен състав, , като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 АПК 14-дневен срок от

надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна.

С процесното НП № 22-006924/25.08.2020г., издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда"-С., на [фирма], с ЕИК по БУЛСТАТ'202822701, със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], ет.4, офис 7, представлявано от Ю. В. А.-И., за това, че [фирма], в качеството си на работодател, не бил изпълнил даденото с протокол за извършена проверка № ПР201086 от 29.04.2020г. предписание под №1: "Работодателят да изплати уговорените трудови възнаграждения на персонала за извършената работа през м.февруари 2020г., в т.ч. на П. А., М. С., М. К. и още 16 лица по приложена ведомост, съгласно чл.128 т.2 от КТ". Срокът за изпълнение на предписанието е бил 20.05.2020г. Нарушението било извършено на 21.05.2020г. в предприятието на работодателя и констатирано на 29.06.2020г. при преглед на изискани и представени документи в Дирекция "Инспекция по труда"-С.. С горното била нарушена разпоредбата на чл.415 ал.1 от Кодекса на труда (КТ), поради което и на основание чл.416 ал.5, вр.чл.415 ал.1 от КТ, на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 (две хиляди) лева.

За да постанови отмяната на НП, въззивният съд е приел, че е сезиран с подадена в срок жалба, като е приел основателност на същата, по съображения съществени нарушения на процедурата по издаването на АУАН и НП по ЗАНН, а именно:

1. Съществено разминаване в правната квалификация между АУАН и НП, В АУАН 22-006924/30.086.2020г. е посочено, че дружеството [фирма] е осъществило нарушение на чл.128 т.2 от КТ („Работодателят е длъжен в установените срокове:... 2. да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа"), а в атакуваното НП нарушението е квалифицирано по чл.415 ал.1 от КТ („Който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 ле.»). Касае се за сериозно и съществено разминаване в правната квалификация между АУАН и НП, което несъмнено рефлектира негативно и върху правото на защита.

Изложил е съображения, че нередовността на акта, отстранима от АНО по чл.53 ал.2 от ЗАНН, определено трябва да е от такова естество, че да не оставя съмнение или двусмисленост по отношение на основните съставомерни обстоятелства около твърдяното нарушение, сред които приоритетно са субекта на извършеното нарушение, обстоятелствата около извършване на нарушението и правната квалификация на нарушението. Според съда нееднозначното и противоречиво посочване на нарушената правна разпоредба, визираща различни по характер задължения на работодателя, надхвърля характеристиките на очевидната фактическа грешка и „нередовността" по чл.53 ал.2 от ЗАНН, тъй като засяга най-съществения елемент от твърдяното нарушение - неговата правна квалификация. В случая за двете правни квалификации по АУАН и НП са приложими различни санкционни разпоредби.

Прието е, че посоченото нарушение съществено засяга правото на защита и най-вече правото на възражение по чл.44 ал.1 от ЗАНН и не може да бъде отстранено от АНО по реда на чл.53 ал.2 от ЗАНН. Едва с НП за първи път се посочва нарушената материална разпоредба, което е сметено за недопустимо. Съдът също така е изтъкнал, че в НП наказващият орган е приел допуснатата нередовност в АУАН, която е

отстранил по реда на чл.53 ал.2 от КТ, - непосочване в АУАН на датата и мястото на извършване на нарушението, но не е мотивирана различната правна квалификация.

2. Въззивният съд е приел, че в нарушение на чл.42 т.3 от ЗАНН, актосъставителят не е посочил датата и мястото на извършване на нарушението, което самостоятелно е опорочило правото на защита. Дори в НП по чл.53 ал.2 от ЗАНН да са посочени датата и мястото на нарушението, то според съда в съвкупност с посоченото вътрешно противоречие в правната квалификация, нарушението по чл.42 т.3 от ЗАНН се „налагва“ върху извода за драстично нарушено право на защита и възражение по чл.44 ал.1 от ЗАНН.

3. Прието е противоречие между текстовото описание на нарушението и това по АУАН. В НП е посочено, че предписание №1 предвиждало работодателят да изплати „уговорените трудови възнаграждения на персонала за извършената работа през м.февруари 2020г., в т.ч. на П. А., М. С., М. К. и още 16 лица по приложена ведомост“. В текста на АУАН лицето М. С. не фигурира (както не фигурира и в самото предписание №1 от протокол за извършена проверка № ПР201086 от 29.04.2020г.). „Дописването“ допълнително опорочавало правото на защита, противоречало на принципната забрана в НП да се утежнява административно-наказателната отговорност, в сравнение с АУАН.

Въззивният съд е приел, че обсъдените и приети за съществени процесуални нарушения, в своята съвкупност, са достатъчни основания за отмяна на НП, поради което не е обсъдил съответствието с материалния закон. За пълнота е обосновано, че органът е бил длъжен да прецени и обсъди хипотезата „маловажен случай“, както и обстоятелството, че разпоредбата на чл.415 ал.1 от КТ се прилага при цялостно неизпълнение на даденото предписание.

Правна преценка на касационната инстанция:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя и към които препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК, в редакцията от ДВ бр.77/2018г., сила от 01.01.2019г. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

След извършената касационна проверка на оспореното решение, касационната

инстанция не констатира сочените в касационната жалба пороци на обжалваното решение. В рамките на дължимата се по чл.218, ал.2 АПК служебна проверка намира същото за валидно, допустимо и е съответствие с материалния закон. Не се установиха касационни основания по чл.348, т.1, т.1-2 НПК за отмяна на съдебното решение, което съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК, следва да бъде оставено в сила. Водим от горното, Административен съд София - град, XI - ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение без номер от 29.12.2020г., постановено по НАХД № 12206/2020г. на СРС, НО, 7-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: